

A kivételes elbánás alá eső követelések a gazdavédő rendeletben.

Irta: dr. Földes Mór, budapesti ügyvéd.

Részletek a cikkírónak „A gazdaadósságok rendezéséről kiadott rendeletkelet magyarázata” cím alatt legközelebb megjelenő munkájából.

(Különlenyomat a „Polgári Jog” 1934. januári számából.)

A 14.000/1933. M. E. számú rendelet (alábbiakban R.) gyakorlati alkalmazása során majdan felmerülő legfontosabb kérdések egyike az, hogy a R. 14. §-ában felsorolt kivételes elbánás alá eső követelések figyelembe veendő-e a védetté nyilvánítás szempontjából, avagy nem és általában az, hogy a R. 14. §-ában felsorolt kivételesen elbírálandó követeléseknek mi lesz a jogi helyzete a R. különböző intézkedései szempontjából.

Ezek a kivételes elbánásban részesülő követelések a R. 14. §-át röviden kivonatolva, a következők:

A 14. §. 1. és 2. pontjában részletezett közterhek, — a 3. pontban részletesen körülírt 1932. március hó 31. utáni magánjogi követelések, — a 4. pont szerinti tartásdíj és életjáradék, — az 5. pontban körülírt kárbiztosítási díj, — a 6. pont értelmében a bérleti vagy haszonbérleti jogviszonyból eredő követelések, — a 7. pont értelmében az idegen vagyron kezeléséből folyó követelés, — a 8. pont értelmében tiltott cselekményből eredő követelés, — a 9. pont értelmében az ingók kiadására és általában nem pénzbeli szolgáltatásokra irányuló követelés, — a 10. pont értelmében családjogi, vagy öröklésjogi címen alapuló követeléseknek a R. ezen pontjában meghatározott része, — a 11. pont értelmében a szolgálati jogviszonyból, továbbá a mezőgazdasági és ipari munkaviszonyból eredő követelés, — a 12. pont értelmében az Országos Falusi Kislakás-építő Szövetkezet követelése és a 13. pont értelmében minden 25 pengőt meg nem haladó követelés.

Sorjában haladva a R. intézkedésein, a következőket kell idevonatkozólag megállapítani:

a) az 1. §-hoz: Minthogy a R. 14. §-ában felsorolt követelések a R. II. fejezetében a védett birtokokra nézve az adóst terhelő fizetési kötelezettségek mértéke, tehát a kamatfizetés mérve szempontjából is a R. II. fejezetének korlátozó rendelkezései alá nem esnek, ennél fogva az ilyen követelésekre a kamatnak bírói úton érvényesíthető legmagasabb mértéke tekintetében a R. 1. §-a nyer alkalmazást. Az alkalmazandó jogszabály tehát az lesz, hogy az esetben, ha a követelés 1932. évi április hó 1.-e előtt keletkezett, úgy annak kamata a R. hatálybalépése napjától, vagyis 1933. évi október hó 24-től kezdődőleg a tőkének évi 5 és $\frac{1}{2}$ %-ánál nagyobb nem lehet. Az 1932. évi április hó 1.-e után keletkezett magánjogi követeléseknek az 1933. évi október hó 24.-e utáni időre járó kamata pedig a hitelügyi tanács által megállapított kamatlábhöz igazodik.

b) a 2. §-hoz: A „védett birtok”-minőség feljegyzése szem-

pontjából az lesz mindenkor a döntő kérdés, hogy az 1933. évi október hó 23-ig bezárólag a telekkönyvi iktatóba érkezett beadvány alapján telekkönyvi bejegyzéssel biztosított és fennálló tökekövetelések együttes összege kiteszi-e a védetté nyilvánítandó ingatlanok kat. tiszta jövedelmének 15-szörös szorzatát. (A házas beltelkek kérdését e helyütt kikapcsolom.)

Kérdés az, hogy a R. 14. §-a alá eső kivételes elbánásban részesülő követelések, amennyiben azok 1933. évi október hó 24.-e előtt érkezett beadvány alapján telekkönyvileg bejegyzettek, *figyelembe veendő-k-e annak az összegnek megállapításánál, amely a védetté nyilvánítás szempontjából irányadó.* Példával megvilágítva, ha ez esetben az adósnak 100 kor. kat. tiszta jövedelmű 15 holdas ingatlanát 400 pengő tőkében fennálló oly bekebelezett tartozás terheli, amely a R. 14. §-a alá esik és ezenfelül 1600 P tőkében fennálló oly bekebelezett tartozás, amely nem esik a R. 14. §-a alá, védetté kell-e nyilvánítani a birtokot az adós kérelmére, avagy nem?

Két felfogás állhat itt egymással szemben. Az egyik, amelyik azt vitatja, hogy semmi sem áll útjában az ilyen birtok védetté nyilvánításának, mert a R. 2. §-a értelmében *közömbös az, hogy az 1933. évi október hó 24.-e előtt bekebelezett fennálló tartozás a R. 14. §-a alá esik-e, avagy nem.* Minthogy pedig a bekebelezett fennálló tőketartozások az itt érintett esetben 2000 pengőt, tehát olyan összeget tesznek ki, amely a 100 kor. kat. jövedelem 15-szörösét meghaladja, ennél fogva a védetté nyilvánítás elrendelésének mi sem áll útjában.

Ezzel szemben áll a másik felfogás, amely azt vitatja, hogy a 14. §. alá eső követelések figyelmen kívül hagyandók a védetté nyilvánítás elrendelése szempontjából. A R. 14. §-a — úgy mondják ezen álláspont védelmezői — ezekre a kivételes követelésekre úgy intézkedik, hogy ezek a R. második fejezetének, tehát a védett birtokra vonatkozó fejezetnek „a teljesítés mértékére, továbbá a végrehajtás és csőd korlátozására vonatkozó rendelkezései alá nem esnek.” Már pedig, ha csak a 400 P kivételes elbánás alá eső követelés hozzászámítása következtében fognak beállani ennél a birtoknál a teljesítés mértékére, továbbá a végrehajtás és csőd korlátozására vonatkozó rendelkezések, akkor — úgy mondják — indokolt az a jogi álláspont, amely azt vitatja, hogy az ilyen birtokot védetté nyilvánítani nem lehet, mert a 14. §. értelmében a teljesítés mértéke tekintetében nem korlátozott kivételes elbánásban részesülő követelések nem lehetnek előidézői azoknak a konzekvenciáknak, melyeket a R. II. fejezete a teljesítés mértékére, továbbá a végrehajtás és csőd korlátozására vonatkozólag a védett birtok javára megállapít.

Véleményem szerint az *első felfogás, tehát az a helyes, amely az 1933. évi október hó 24.-éig beérkezett beadvány alapján bejegyzett összes terheket veszi figyelembe a védetté nyilvánítás elrendelése szempontjából, tekintet nélkül arra, hogy a szóbanforgó követelések a 14. §. alá esnek-e, avagy nem?*

Indokok: A R. 2. §-a, de különösen a védett birtokká nyilvánítással kapcsolatos eljárási és telekkönyvi szabályok tárgya-

ban 38.500/1933. I. M. szám alatt kiadott igazságügyminiszteri rendelet világosan kifejezésre juttatja, hogy a védetté nyilvánítás elrendelésénél az ingatlanokat terhelő jelzálogjoggal biztosított fennálló tőkekövetelések együttes összege irányadók abból a szempontból, hogy ezek a terhek a kat. tiszta jövedelem 15-szörösét meghaladják-e, avagy nem. Sem a R., sem annak idevonatkozólag már kiadott végrehajtási utasítása ebben a vonatkozásban nem különböztet a R. 14. §-a szerint kivételes elbánásban részesülő követelések és más követelések között.

c) a 4. §-hoz: A R. 4. §-a értelmében a védett birtok általában terhelési tilalom alá esik. Minthogy azonban a R. 4. §-ának első bekezdése csak a magánjogi címen fennálló követelésekre nézve statuálja ezt a terhelési tilalmat, ezek szerint tehát a R. 14. §-ának 1. és 2. pontja alá eső közjogi természetű követelésekre nézve terhelési tilalom nem áll fenn és minthogy ugyanezen törvényhely értelmében a R. 14. §-ának 3—12. pontjaiban felsorolt követelések biztosítása hasonlóképen nem esik a terhelési tilalom alá, — minthogy végül a R. 14. §-ának 13. pontja alá eső 25 pengőt meg nem haladó tőkeösszegű követelések zálogjogi bekebelezését az érvényben lévő jogszabályok kizárják, ennél fogva a terhelési tilalom szempontjából a jogi helyzet az, hogy a R. 14. §-a alá eső kivételes elbánásban részesülő követelések, a R. 14. §-ának utolsó bekezdésében érintett 25 pengőn aluliaktól eltekintve, a terhelési tilalom dacára a védett birtokra is telekkönyvileg akadálytalanul bekebelezhetők.

d) Az 5—8. §-okhoz: A R. itt érintett szakaszai szempontjából elsősorban az a kérdés döntendő el, hogy vonatkozathatók-e a R. 14. §-a alá eső követelésekre a R. 5. §-ában a törlesztés kölcsönök annuitásának és a 4%-os kamatnak fizetésére, az 1%-os tőketörlesztésre, a R. 6. §-a értelmében a kat. tiszta jövedelem 40-szeresének megfelelő 4% kamatra és 1% tőketörlesztésre vonatkozó rendelkezése, valamint a R. 8. §-ának az az intézkedése, hogy a lecsökkentett kamatnak megfelelő fizetéssel a tartozás után járó folyó kamatfizetési kötelezettség teljes kiegyenlítést nyer.

Minthogy mindezek a kérdések a teljesítés mértékét érintik és a R. 14. §-a kifejezetten intézkedik arról, hogy a R.-nek a védett birtokot terhelő fizetési kötelezettség mértékét érintő és a R. II. fejezetében foglalt rendelkezései alá a R. 14. §-ában felsorolt követelések nem esnek, ennél fogva minden vitán felül áll az, hogy a R. 14. §-a alá eső követelések a R. 5—8. szakaszaiban felsorolt fizetési kötelezettségek mértéke tekintetében a védett birtok javára felállított korlátozási rendelkezések alá nem esnek.

Ezekre a tartozásokra nézve a kamatfizetési és a tőkefizetési kötelezettség tekintetében a R. 1. §-ának rendelkezései irányadók.

Felmerül azonban a R. 5—8. §-ával kapcsolatban az a kérdés is, hogy figyelmen kívül hagyandók, avagy beszámítandók-e a R. 14. §-a alá eső tartozások akkor, amidőn a R. a tartozások bizonyos összegétől teszi függővé a szolgáltatások mértékét. Példával megvilágítva az itt felvetett kérdést: A R. 6. §-a értel-

mében a gazdaadós igénybeveheti azt a kedvezményt, hogy összes hitelezői részére kamat és törlesztés céljaira csak olyan összeget fizet, amelynek fizetésére az 5. §. értelmében akkor lenne kötelezve, ha jelzálogjoggal biztosított tartozásainak összege a kat. tiszta jövedelem 40-szeresének felelne meg. *Ez a kedvezmény azonban csak azt a gazdaadóst illeti meg, akinél a tartozások összege a védett birtok kat. tiszta jövedelmének 40-szeres szorzatát meghaladja.*

A többször érintett 150 kor. kat. tiszta jövedelmű 10 holdas területű védett ingatlant, melynél a kat. jövedelem 40-szeresének megfelelő tőke 6000 P-t tenne ki, 8000 P tartozás terheli, melyből 3000 P a R. 14. §-a alá esik. Ha a R. 6. §-a szempontjából csak a R. 14. §-a alá nem eső tartozások volnának irányadók, a gazdaadós a R. 6. §-ában részére biztosított kedvezményeket nem vehetné igénybe, mert csak 5000 P olyan tartozása van, tehát kevesebb, mint a kat. jövedelem 40-szerese. Ha azonban a 40-szeres megterhelés szempontjából közömbös az, hogy a terhek a R. 14. §-a alá esnek-e, avagy nem, úgy az ilyen birtokos a R. 6. §-ában részére biztosított kedvezményeket már igénybe veheti.

Véleményem szerint akkor, midőn a megterhelés mértékének kérdése van szóban, a R. 5—8. §-ainak alkalmazása szempontjából teljesen közömbös az, hogy a tartozások a R. 14. §-a alá esnek-e, avagy nem.

Ha a R. megalkotóinak az lett volna az intenciója, hogy a jelzálogi megterhelésnek a R. értelmében szükséges megállapításánál figyelmen kívül hagyassanak a R. 14. §-a alá eső terhek, a 14. §. bevezető szavait a R. 34. §-ának analogiájával összhangban akként kellett volna megszövegezni, hogy a „jelen fejezetnek a teljesítés mértékére, továbbá a végrehajtás és csőd korlátozására vonatkozó rendelkezései alá nem esnek” és „az ingatlanok megterhelésének a jelen fejezet értelmében szükséges megállapításában figyelmen kívül hagyandók” stb.

e) A R. 9. §-ához: A R. 9. §-a a védett birtokok javára megállapított végrehajtási és csődkorlátozásokról rendelkezik. *Kétségtelen, hogy a R. 14. §-a alá eső követelésekre nem nyerhet alkalmazást a R. 9. §-a, amit úgy kell értenünk, hogy a R. 14. §-a alá eső követelések sem végrehajtási, sem csődkorlátozások alá nem esnek.*

f) A R. 10—12. §-ához: A védett birtokra vonatkozó rendelkezések a R. II. fejezetében 2—15. §. alatt vannak felvéve. *A R. 14. §-ában felsorolt kivételes elbánás alá eső követelések nincsenek általában a védett birtokokra vonatkozó jogszabályok alól kivonva, hanem csak a R. 4. §-ában megállapított terhelési tilalommal szemben, valamint a R. 14. §-ának bevezető szavai értelmében a R. II. fejezetének a teljesítés mértékére, továbbá a végrehajtás és csődkorlátozásra vonatkozó rendelkezéseivel szemben részesülnek kivételes elbánásban.* Felvetődhetik tehát az a kérdés, hogy a R. 14. §-a alá eső, kivételes elbánásban részesülő hitelezők javára is alkalmazandók-e a R.-nek a felügyeletről szóló 10—12. §-ai. Felvetődhetik pedig a kérdés azért, mert a R. 14. §-a alá eső követelés hitelezőjének is ér-

deke fűződhetik a hitelezői felügyelet elrendeléséhez. Ezek szerint:

A R. 10. §-ának 1. pontja értelmében a 14. §. alá eső követelés hitelezője is kérheti-e a hitelezői felügyelet elrendelését az esetben, ha a gazdaadós más hitelezők javára csak a 6. és 7. §-ban meghatározott kisebb mértékű szolgáltatásokat teljesíti. Hasonlóképpen a R. 14. §-a alá eső hitelező kérelmére is elrendelhető a hitelezői felügyelet, ha az adós a hitelezők kielégítési alapját veszélyezteti. (R. 10. §. 1. és 3. pont.)

Annyi mindenesetre kétségtelen, hogy a R. 10. §-ának 2. pontja alapján a R. 14. §-a alá eső hitelező a hitelezői felügyeletet nem kérheti, mert olyan esetben, amikor veszély áll fenn atekintetben, hogy a védett birtok tulajdonosa az 5—7. §-ban meghatározott kötelezettséget nem teljesíti pontosan, csak az a hitelező kérheti a felügyelet elrendelését, *akivel szemben az adós ezeket a kötelezettségeket nem teljesítette*. Minthogy pedig az 5—7. §§. értelmében teljesítendő kötelezettségek nem vonatkoznak a R. 14. §-a alá eső követelésekre, ennél fogva az ilyen követelések hitelezője a R. 10. §-ának 2. pontja alapján a felügyelet elrendelését semmi esetre sem kérheti.

A R. 11. §-a értelmében valamennyi védett birtok közfelügyelet alatt áll. Minthogy a R. 2. §-a, tehát a védetté nyilvánítás elrendelése szempontjából közömbös az, hogy a követelés a R. 14. §-a alá esik-e, avagy nem, *ennél fogva nincs akadály annak, hogy védetté nyilváníttassanak, és ennél fogva közfelügyelet alá kerüljenek az olyan védett birtokok is, amelyek összes tartozásai a R. 14. §-a alá eső kivételes elbánásban részesülő kötelezettségek.*

g) A R. 13. §-ához: A R.-nek ez a szakasza a szolgáltatások mértékének felemeléséről intézkedik a R. 5—7. §-aival kapcsolatban. Idevonatkozólag a R. 14. §-a alá eső tartozások tekintetében alkalmazást nyer mindaz, amit fentebb d) alatt a R. 5—8. §-aival kapcsolatosan előadtam.

h) A R. 15. §-ához: Habár a R. 14. §-a alá eső követelések a teljesítés mértékére, továbbá a végrehajtás és csőd korlátozására vonatkozó rendelkezések alá nem esnek, mégis érdeke fűződhetik a R. 14. §-a alá eső hitelezőnek ahhoz, hogy a védett birtokká nyilvánítás hatálya megszüntessék. Elfogadhatónak tartom a következő jogi álláspontot: *semmi akadály annak, hogy a R. 15. §-a alapján és az ott megállapított előfeltételek fennállása esetében a R. 14. §-a alá eső követelés hitelezője is kérhesse a védett birtokká nyilvánítás hatályának megszüntetését.*

Ki kell itt emelnem még azt, hogy a R. 14. §-a alá eső követelésekből folyó kötelezettségnek nem teljesítése miatt a R. 15. §-ának b) pontja alapján a „védett birtok”-minőség feljegyzésének törlése nem kérhető, mert az itt idézett törvényhely értelmében csak a R. 5—7. §-aiban meghatározott szolgáltatások bármelyikének elmulasztása címen lehet kérni a védetté nyilvánítás feljegyzésének törlését. Elfogadható azonban az a jogi álláspont, hogy ha az adós a R. 5—7. §-aiban meghatározott szolgáltatásokat elmulasztja, e címen nemcsak az a hitelező

kérheti a védetté nyilvánítás törlését, akivel szemben a mulasztás az adós terhére esik, hanem általában bármelyik hitelezője, tehát a R. 14. §-a alá eső hitelező is. Következik ez abból, hogy ott, ahol a R. csak annak a hitelezőnek kívánt jogokat biztosítani, akivel szemben mulasztás róható fel az adósnak, ott azt megfelelően kifejezésre juttatta. (Ilyen péld. a hitelezői felügyelet elrendelése a R. 10. §-a első bekezdésének fentebb már érintett második pontja esetében.)

j) A R. 16. §-ához: A R.-nek itt idézett szakasza értelmében egyezséget kell megkísérelni az esetben, ha a gazdaadós tartozásainak összege a védett birtok kat. tiszta jövedelmének 40-szeres szorzatát meghaladja. Nem lehet kétség az iránt, hogy *ebbe a tartozási összegbe beszámíthatók az adósnak a R. 14. §-a alá eső tartozásai is.*

k) A R. 17—20. szakaszaihoz: A R. itt idézett szakaszai szabályozzák az ingatlannak magánkézből, vagy végrehajtási árverés hatályával eszközölhető eladását. Minthogy a R. itt sem zárja ki a 14. §. alá eső követeléseket, ennélfogva nem lehet kétség az iránt, hogy *a R. idézett szakaszai olyan esetekben is alkalmazást nyerhetnek, amikor az adós ellen a R. 14. §-a alá eső követelés címén kéretett meg az árverés.*

l) A R. 21—23. §-aihoz: A R. ezen szakaszai az árverésnek rendkívüli gazdasági károsodás esetében megengedett elhalasztásáról intézkedik. Ezt a halasztást általában igénybe vehetik mindazok az adósok, akiknek fő jövedelmi forrása mező-, erdő-, szőlő- vagy kertgazdaság. *Kifejezetten intézkedik a R. 21. §-a arról, hogy ezen ú. n. katasztrófa-szakasz címén a halasztást nem lehet megadni a R. 14. §-ának 6., 7., 8., 11. és 13. pontjában felsorolt követelésekkel szemben, vagyis a bérleti és haszonbérleti jogviszonyból az idegen vagyon kezeléséből, a tiltott cselekményből, károkozásból, a szolgálati jogviszonyból, továbbá mezőgazdasági és ipari munkaviszonyból eredő követelésekkel és 25 pengőt meg nem haladó bármely magánjogi követeléssel szemben. A R. 14. §-ában felsorolt többi követelések érvényesítésével szemben a R. 21—23. §-aiban megállapított előfeltételek fennállása esetén az árverés elhalasztásának helye van.*

m) A R. 25. §-ához: A R. 25. §-ának második bekezdése értelmében a pénzügyminiszter részben megtéríti a hitelintézeteknek és gyámpénztáraknak azt a különbözetet, amely kamatköveteléseikben előállott annak következtében, hogy a kamatláb a gazdaadósokkal szemben a R. következtében 5 és $\frac{1}{2}\%$, illetve 4%-ra csökken. A 14. §. bevezető sorai szerint a 14. §. alá eső követeléseknél a kamatnak 4%-ra való csökkentéséről soha sem lehet szó, mert ezek a követelések a teljesítés mértékére a R. 5—7. §-aiban megállapított rendelkezések alá nem esnek. Az 5 és $\frac{1}{2}\%$ -os kamatra történt csökkentés következtében előállott különbözet megtérítéséről azonban a R. 14. §-a alá eső követeléseknél is lehet szó, mert amint fentebb már megállapítást nyert, a R. 14. §-a alá eső tartozások is a megfelelő előfeltételek fennforgása esetén 1933. évi október hó 24.-étől kezdődőleg maximálisan 5 és $\frac{1}{2}\%$ kamat alá esnek.

n) A R. 26. §-ához: ez a szakasz a hitelintézettel szemben fennálló tartozásokra teljesített rendkívüli tőketörlesztés után megállapított 10—20%-os tőketörlesztési jutalomról intézkedik. A R. 14. §-ának 3. pontja szerint a korlátozások alól kivett és kivételes elbánásban részesülő követelések közé tartoznak az 1932. évi március hó 31.-étől 1933. évi október hó 23.-áig pénzkölcsönből, vagy áruhitelből eredő hitelintézeti követelések is. Az ilyen hitelintézeti követelések után is jár a R. 26. §-ában megállapított tőketörlesztési jutalom, mert ezt a R. kifejezetten ki nem zárja.

o) A R. 27. és 28. §-ához: a R. ezen szakaszai állapítják meg a kincstár által az ú. n. tőketörlesztési alapból készpénzfizetéssel és könyvadósság-átvállalással eszközölnödő tartozás-átvállalásokat. Véleményem szerint nem férhet kétség ahhoz, hogy a R. 14. §-a értelmében a kivételes elbánás alá eső tartozások körébe tartozó azon pénzügyi tartozások, amelyek 1932. évi március hó 31.-e és október hó 24.-e között keletkeztek, ugyanakként részesülhetnek a R. 27. és 28. szakaszai alá eső kedvezményekben, mint a R. 14. §-a alá nem eső hitelintézeti bekebelezett követelések.

Annak a kérdésnek eldöntésében pedig, hogy a birtok jelzálogos terhe a R. 27. és 28. szakaszai értelmében meghaladja-e a kat. jövedelem 30-szorosát, illetve 40-szeresét, hasonlóképen figyelembe veendő a R. 14. §-ának 3. pontja alá eső 1932. évi március hó 31.-e és október hó 24.-e között keletkezett hitelintézeti tartozások, mert a R. 27. és 28. §-a kivétel nélkül minden hitelintézeti jelzálogteherről beszél.

p) A R. 31. §-ához: A R.-nek ezen szakasza alkalmazást nyer a R. 14. §-ában felsorolt kivételes elbánás alá eső tartozásokra is. Ezeknél a tartozásoknál is „az ingatlanok jelzálogi megterhelésének a R. értelmében szükséges megállapításában a követelés fennálló tőkeösszege irányadó. Az ellenkező bizonyításáig a követelés bejegyzett összegét kell a követelés fennálló összegének tekinteni.” A tőkének a kamathátralékkal növelt összegét kell számításba venni, ha a kamathátraléknak a tőkéhez csatolását a telekkönyvben feljegyezték. Alkalmazást nyer a R. 14. §-a alá eső követelésekre is a R. 34. §-ában a külföldi pénzürtékre, a jelzálogos terhek kiszámítására, az egyetemleges jelzálogteherre és a kat. tiszta jövedelem kiszámítására vonatkozólag megállapított jogszabályok is.

r) A R. 36. §-hoz: Ez a szakasz rendelkezik arról, hogy a behajtási jognak a R. értelmében megállapított korlátozása nem érinti a behajtásban korlátozott követelés magánjogi lejáratára vonatkozó szabályokat. A R. 14. §-a alá eső követelések behajtásának korlátozása csak a R. 21—23. §-aiban szabályozott rendkívüli gazdasági károsodás esetére van megengedve. Mint-hogy a R. 36. §-a kivételt nem tesz, ennél fogva ez a szakasz a R. 14. §-a alá eső követelésekre is alkalmazást nyer.